

Sygn. akt: II AKa 27/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wiesław Kosowski
Sędziowie	SA Iwona Hyla SO del. Teresa Jędrzejak-Paluch (spr.)
Protokolant	Paweł Zberecki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Sosnowiec-Północ w Sosnowcu Bartosza Anielskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2022 r.

sprawy E. B. c. C. i S. ur. (...) w K.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i inne

na skutek apelacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 11 października 2021 roku, sygn. akt XXI K 136/18

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 12 w ten sposób, że kwotę zasądzoną od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego obniża do 4800 (cztery tysiące osiemset) złotych;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych Ł. D. i S. K. kwoty po 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed sądem odwoławczym;
- zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego tj. wydatki w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych oraz opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

SSA Iwona Hyla SSA Wiesław Kosowski SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II AKa 27/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 11 października 2021 r., sygn. akt XXI K 136/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 111 § 1 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie i prowadzenie postępowania pomimo braku zbadania czy sprawa podlega jurysdykcji krajowej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut uznano za niezasadny. W czasie rozpoznawania sprawy przez Sąd pierwszej instancji, z uwagi na złożenie przez obrońcę oskarżonej wniosku o umorzenie postępowania z powodu występowania negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k., kwestia ta była już badana, zaś wydane w tym przedmiocie postanowienie z 24 lipca 2019 r.		

(k. 1025- 1026, t. VI) zasługuje na pełną akceptację, jakkolwiek z nieco innych powodów, niż wskazane w jego uzasadnieniu. W opinii Sądu Apelacyjnego, jak chodzi o pierwszy z czynów przypisanych oskarżonej E. B., popełniony na szkodę pokrzywdzonego Ł. D., problem konieczności badania tego czy do orzekania w sprawie odpowiedzialności karnej za jego popełnienie jest upoważniony sąd polski w ogóle nie występuje. Wszak, jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, przestępstwo to popełnione zostało w S., czyli w Polsce. To w S. bowiem (co wynika z zeznań świadka K. S.) doszło do uzgodnienia pomiędzy pokrzywdzonym Ł. D., K. S. oraz oskarżoną zasad współpracy i do zawarcia ustnej umowy o świadczenie usług. Wcześniej oskarżona kontaktowała się w tej sprawie z pokrzywdzonym oraz K.S. telefonicznie oraz mailowo, natomiast w celu uzgodnienia pozostałych szczegółów przyjechała do S.. W tej sytuacji zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że do wprowadzenia pokrzywdzonego Ł. D. w błąd doszło na terytorium Polski. W Belgii wystąpił jedynie skutek przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego polegającym na świadczeniu tam pracy na rzecz firmy oskarżonej, za które to prace nie rozliczyła się ona z nim w całości. Zgodnie z art. 6 § 2 k.k., przyjmującym zasadę "wielomiejscowości" popełnienia czynu zabronionego, za miejsce popełnienia czynu zabronionego uważa się bowiem zarówno miejsce, w którym sprawca działał, jak i miejsce, w którym zaniechał działania, do którego był obowiązany, a także miejsce,

w którym skutek stanowiący znamię czynu zabronionego nastąpił lub według zamiaru sprawcy miał nastąpić. Przyjęcie w polskim kodeksie karnym zasady "wielomiejscowości" popełnienia czynu zabronionego rozszerza znacznie polską jurysdykcję w oparciu o zasadę terytorialności wynikającą z art. 5 k.k. Skoro zatem oskarżona w S. zawarła z pokrzywdzonym Ł. D. ustną umowę dotyczącą rekrutacji przez niego w Polsce pracowników do prac budowlanych w Belgii, zatrudnienie ich przez niego, po czym oddelegowanie do Belgii celem wykonywania tam prac budowlanych na rzecz firmy oskarżonej, oraz ustaliła z nim warunki wynagrodzenia za tę usługę, to zgodnie z zasadą wielomiejscowości popełnienia czynu zabronionego wynikającą z art. 6 § k.k., przestępstwo na szkodę tego pokrzywdzonego popełnione zostało zarówno w Polsce (gdzie miało miejsce działanie sprawcy wprowadzające w błąd pokrzywdzonego oraz gdzie pokrzywdzony skutkiem wprowadzającej go w błąd obietnicy zapłaty za świadczone usługi podjął działania w postaci zwerbowania pracowników oraz ich zatrudnił, po czym oddelegował do Belgii) jak i Belgia, gdzie częściowo wystąpił skutek działania oskarżonej w postaci świadczenia pracy przez pracowników zatrudnionych przez pokrzywdzonego Ł. D. W tej sytuacji, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, przepis art. 111 § 1 k.k., nakładający wymóg ustalenia podwójnej karalności, w ogóle nie ma zastosowania. Wszak dotyczy on sytuacji wskazanej w art. 109 k.k., czyli popełnienia przez

polskiego obywatela przestępstwa wyłącznie poza granicami Polski.

Jak chodzi o czyny przypisane oskarżonej E. B. w punkcie 3 wyroku Sądu Okręgowego, jakkolwiek wskazane zostało przez Sąd pierwszej instancji w opisie tego czynu w odniesieniu do zachowań na szkodę pokrzywdzonych K. R. i J. H., że zostały one popełnione wyłącznie w Belgii, to jednak z poczynionych przez tenże Sąd ustaleń faktycznych wynika, że w rzeczywistości również przypisane oskarżonej w tym punkcie czyny popełnione zostały zarówno w Polsce jak i w Belgii, tak samo jak czyn na szkodę pokrzywdzonego Ł. D.. Jakkolwiek z pokrzywdzonymi K. R. i J. H. oskarżona E. B. nie kontaktowała się osobiście, to jednak uczynił to w jej imieniu pokrzywdzony S. K. (jak chodzi o namówienie do pracy w Belgii K. R.), zaś jak chodzi o pokrzywdzonego J. H., to został do udania się do Belgii nakłoniony przez K. R., któremu to znalezienie kolejnego pracownika zlecił S. K. Sam S. K. w czasie nakłonienia go przez oskarżoną do przyjazdu do Belgii do pracy, znajdował się w Polsce.

Skutkiem tych działań oskarżonej (w przypadku pokrzywdzonych K. R. i J. H. za pośrednictwem S. K.) było podjęcie przez wszystkich pokrzywdzonych decyzji o udaniu się do Belgii, co jeszcze przed wyjazdem wymagało od nich poniesienia pewnych wydatków, chociażby na podróż. Tak więc niekorzystne z punktu widzenia majątkowego skutki działania oskarżonej, polegającego na obietnicy wynagrodzenia za prace budowlane dla niej w Belgii, rozpoczął się w przypadku pokrzywdzonych S. K. (2), K.

<p>R. i J. H. już w Polsce. Tym samym przyjąć należy, że zgodnie z zasadą wielomiejscowości popełnienia czynu zabronionego wynikającą z art. 6 § 2 k.k., przestępstwa na ich szkodę popełnione zostały przez oskarżoną zarówno w Belgii jak i w Polsce. Tym samym zatem art. 111 § 1 k.k. również w tym przypadku nie znajdował zastosowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie zasadności zarzutu obrazy art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 111 § 2 k.p.k. mogłoby skutkować umorzeniem postępowania. Stwierdzenie występowania tej negatywnej przesłanki procesowej po rozpoczęciu przewodu sądowego, zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k., nie mogłoby skutkować wydaniem wyroku uniewinniającego (o co wnosił obrońca oskarżonej w wywiedzionej apelacji), a jedynie umarzającego postępowanie. Umorzenie takie jednak, w świetle argumentacji powyżej przedstawionej, nie miałyby podstaw prawnych.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Obraza art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonej o przeprowadzenie dowodów w postaci przedłożonych przez jej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>obrońcę dokumentów w języku belgijskim oraz znajdujących się w posiadaniu Sądu w Antwerpii dla wykazania, że prace wykonywane przez pokrzywdzonych były wadliwe a także obraza art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74 § 1 k.p.k., i w zw. z art. 204 § 2 k.p.k. poprzez zobowiązanie oskarżonej do tłumaczenia przysięgłego tych dokumentów.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wniosek dowodowy obrońcy oskarżonej o przeprowadzenie dowodów z przedłożonych w języku flamandzkim dokumentów oraz z wyroku sądu w Antwerpii został zasadnie oddalony przez Sąd pierwszej instancji postanowieniem z 25 listopada 2019 r. i to zarówno z tego powodu, że wobec przedłożenia tych dokumentów w języku flamandzkim oraz angielskim przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów nie było możliwe jak również i z tego powodu, że okoliczność jaka miałaby przy ich pomocy być udowodniona nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie z wnioskiem obrońcy dowody te miały być przeprowadzone na okoliczność tego, że prace wykonane w Belgii przez pracowników oddelegowanych tam do pracy przez firmę (...) zostały wykonane wadliwie, w zw. z czym inwestor, to jest firma (...) wystąpiła przeciwko firmie (...) oskarżonej E. B. o naprawienie szkody z tego wynikłej. W świetle korespondencji pomiędzy pełnomocnikiem oskarżonej F. C. a Ł. D. oraz pomiędzy przedstawicielami firmy (...) a firmą oskarżonej (k. 1334- 1390,</p>		

t. VII) okolicznością niebudzącą wątpliwości jest to, że pomiędzy firmą (...) oskarżonej E. B. a inwestorem firmą (...) wystąpił spór w kwestii jakości wykonanych prac budowlanych, który swój finał znalazł w sądzie w Antwerpii jak też to, że w korespondencji prowadzonej przez belgijskiego pełnomocnika oskarżonej z Ł. D. odpowiedzialnością za wadliwie wykonane prace firma oskarżonej starała się obarczyć pokrzywdzonego. Spór pomiędzy oskarżoną a belgijskim inwestorem nie dotyczy jednak zasadności zarzutu stawianego oskarżonej E. B. w sprawie niniejszej w zakresie działania na szkodę firmy (...) pokrzywdzonego Ł. D.. Jak słusznie ustalił bowiem Sąd pierwszej instancji i co zbieżne jest z ustaleniami poczynionymi przez sąd gospodarczy w sprawie z powództwa Ł. D. przeciwko E. B. o zapłatę należności z części wystawionych dla jej firmy faktur z okresu od listopada 2014 r. do marca 2015 r., umowa ustna, jaka wiązała oskarżoną z Ł. D. nie miała charakteru umowy rezultatu, to jest umowy o wykonanie robót budowlanych czy też umowy o dzieło, a jedynie była umową o świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, zgodnie z którą Ł. D. jedynie udostępnił E. B. zatrudnionych przez siebie pracowników w celu wykonania dla niej prac, zgodnie z jej wskazaniem i pod jej nadzorem, za wynagrodzeniem w ustalonej kwocie za godzinę pracy jednego pracownika. Przedmiotem umowy nie były zatem określone rezultaty prac, a jedynie udostępnienie pracowników. Znajduje to potwierdzenie w treści wiadomości e-mail od pokrzywdzonego Ł. D. do pełnomocnika oskarżonej z

11 marca 2015 r., gdzie to w odpowiedzi na pismo dotyczące wadliwości wykonania prac pisze on, że niezależnie od tego, iż nie otrzymał z firmy (...) żadnego pisma dotyczącego wykonania prac niezgodnie z umową, to- jak chodzi o prace dla firmy (...) - rola jego firmy ograniczała się do udostępnienia firmie (...) pracowników do wykonania tych prac za uzgodnioną stawkę godzinową dla każdego pracownika za przepracowane godziny, tak więc nie może odpowiadać za wady wykonanych prac, ponieważ nadzór nad pracownikami był prowadzony przez H. B. (k. 1353- 1356, t. VII).

Zatem w świetle treści umowy łączącej pokrzywdzonego Ł. D. z oskarżoną, ewentualne wady prac wykonywanych w Belgii przez pracowników udostępnionych firmie (...) pod kierownictwem i nadzorem oskarżonej, a tym samym spór na tle jakości wykonanych prac budowlanych pomiędzy oskarżoną a jej belgijskim zleceniodawcą czy też inwestorem nie miał znaczenia dla ustalenia zakresu jej odpowiedzialności karnej za działania na szkodę Ł. D., polegające na nieuiszczeniu części należności za udostępnienie pracowników. Zarówno przedłożone przez obrońcę dokumenty dotyczące tego sporu jak i odpis orzeczenia, jakie w tej sprawie miał wydać sąd w Antwerpii nie miały więc znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Tym samym za niezasadny należało uznać również zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 74 § 1 k.p.k. oraz art. 204 § 2 k.p.k. poprzez odmowę zlecenia tłumaczenia przedłożonych przez obrońcę dokumentów dotyczących tego sporu z języka flamandzkiego

<p>i angielskiego na język polski. Dokumenty te nie miały bowiem znaczenia dla rozpoznania sprawy. Poprzez ich oddalenie nie doszło zatem również do naruszenia prawa do obrony oskarżonej (art. 6 k.p.k.) ani też do przerzucenia na nią obowiązku dowodzenia swojej niewinności (art. 74 § 1 k.p.k.).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jako że podniesione w apelacji zarzuty obraży przez Sąd pierwszej instancji art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k. oraz art. 204 § 2 k.p.k. okazały się niezasadne, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku czy też jego uchylenie z tego powodu i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania nie został uwzględniony.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, oceny dowodów, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego w sposób sprzeczny z zebrany materiał dowodowy., a tym samym błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuprawnionym i dokonanym dowolnie przyjęciu, że:</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<ul style="list-style-type: none"> - oskarżoną i Ł. D. łączyła umowa na delegowanie pracowników do pracy, a nie umowa o dzieło, - Ł. D. nie był informowany o wadliwości wykonania prac, - oskarżona nie miała zamiaru wypłaty wynagrodzenia za świadczone prace, - oskarżona miała świadomość przy zawieraniu umowy z Ł. D., że jest on synem jej księgowej K. S. - wynagrodzenie miało być wypłacane co tydzień lub dwa, - pokrzywdzeni zostali wprowadzeni w błąd co do zamiaru zapłaty za wykonane prace, - wypłaty zaliczek na poczet wykonywanych prac nie odpowiadały rzeczywiście wykonanym zakresom robót, - to brak zapłaty za wykonane prace spowodował, że pracownicy wrócili do Polski, - Ł. D. poniósł szkodę w wysokości 56 365 euro, - S. K. K. R. i J. H. nie byli informowani o wadliwości wykonania prac, - S. K. K. R. i J. H. mieli otrzymać wynagrodzenie z góry, a nie po protokolarnym odbiorze wykonanych prac. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesione przez obrońcę oskarżonej liczne zarzuty naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, które to doprowadzić</p>		

miały ten Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych, uznać należało za polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji w oparciu o dowody ocenione z uwzględnieniem reguły wynikającej z art. 7 k.p.k., które to jednocześnie były wystarczające do poczynienia pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych. Nie sposób również zarzucić Sądowi pierwszej instancji nieuwzględnienia wszystkich zebranych dowodów.

Odnosząc się do zarzutu błędnego ustalenia jakoby oskarżoną i pokrzywdzonego Ł. D. łączyła nie umowa u dzieło (umowa rezultatu), tylko umowa o delegowanie pracowników, stwierdzić należy, że tego rodzaju twierdzenia obrońcy co do treści umowy łączącej strony nie znajdują oparcia w żadnym innym dowodzie poza wyjaśnieniami oskarżonej oraz zeznaniami jej męża H. B.. Jakkolwiek strony prowadziły wymianę korespondencji w celu zawarcia umowy pisemnej, to jednak umowa takowa ostatecznie nie została zawarta na piśmie. Treść łączącej strony umowy był przedmiotem badania przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie o sygn. akt XIV GC 364/15 z powództwa Ł. D. przeciwko oskarżonej i Sąd ten, opierając się na treści korespondencji mailowej wymienianej przez strony oraz na zeznaniach Ł. D. a także i samej E. B. ustalił, że Ł. D. zobowiązał się wobec oskarżonej jedynie do udostępnienia określonej ilości pracowników w celu wykonywania przez nich prac zgodnie z poleceniami E. B., a nie do osiągnięcia konkretnego rezultatu, w związku z czym łączący strony stosunek prawny nie nosił żadnych cech umowy

o dzieło ani umowy o roboty budowlane, a jedynie była to umowa o świadczenie usług polegających na udostępnieniu pracowników. W takiej sytuacji zaś brak podstaw do uznania, że pokrzywdzonego Ł. D. obciąża odpowiedzialność za jakość wykonanych robót. Jakkolwiek ustalenia poczynione przez sąd cywilny nie są wiążące dla sądu karnego, to jednak ta ocena stosunku prawnego łączącego oskarżoną z pokrzywdzonym Ł. D. jest w pełni podzielana również przez Sąd Apelacyjny. Ocena taka zgodna jest nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonego Ł. D. i świadka K.S., ale także z treścią korespondencji mailowej wymienianej między stronami na etapie uzgadniania warunków umowy (k. 55- 56 akt SO w Katowicach sygn. XIV GC 364/15), z której wynika, że strony nie wiedziały nawet w jakim obiekcie budowlanym prace miałyby wykonywać firma pokrzywdzonego. Dopiero w trakcie wykonywania prac Ł. D. był informowany o tym gdzie i jakie prace były wykonywane przez oddelegowanych przez niego pracowników. Z żadnego z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie wynika również, żeby pokrzywdzony Ł. D. decydował o tym kiedy i jakie prace mają wykonywać jego pracownicy ani też żeby on sam bądź wyznaczony przez niego pracownik sprawował nadzór nad tymi pracami. Potwierdził to w swoich zeznaniach zresztą świadek H. B. zeznając, że w imieniu oskarżonej sprawował kontrolę nad pracownikami, co polegało na tym, że w poniedziałek, środę i piątek bywał na budowie, przy czym w poniedziałek i w środę ustalał co ma być wykonane, a w piątek kontrolował co zostało zrobione przez cały tydzień (k. 1288v,

t. VII). Również z późniejszej korespondencji pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym Ł. D. nie wynika, żeby sprawował on nadzór nad pracownikami oddelegowanymi do pracy w Belgii, tak samo jak i to, żeby rozliczenie za ich pracę miało następować dopiero po odebraniu prac przez inwestora, co tak mocno eksponował w apelacji obrońca oskarżonej (k. 1084- 1105, t. VI).

Z dokumentów przedłożonych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Ł. D. wynika, że do września 2014 r. wystawianie przez niego faktur za świadczone usługi odbywało się po przesłaniu przez oskarżoną informacji o tym jakie prace i w jakim czasie zostały wykonane przez pracowników firmy (...) (faktury Vat oraz stanowiące podstawę ich wystawienia maile od oskarżonej- k. 1045, 1049, 1063, t. VI). Rozliczenie przekazywane przez oskarżoną było potwierdzane przez pracowników H. M. (k. 1063, 1065, 1068- 1069, t. VI).

Tym samym za zupełnie pozbawiony podstaw należało uznać podniesiony w apelacji zarzut poczynienia przez Sąd Okręgowy błędnych ustaleń co do tego, że wynagrodzenie miało być wypłacane na rzecz H. M. co tydzień lub dwa, podczas gdy rzekomo podstawą wypłaty wynagrodzenia miało być zakończenie prac potwierdzone protokołem odbioru. Tej treści twierdzenie obrońcy jest zupełnie gołosłowne i sprzeczne z wyżej wskazaną korespondencją mailową pomiędzy I. a H. M. a także z treścią wiadomości przesyłanych do firmy przez pracujących w Belgii dla oskarżonej pracowników H. M..

W świetle tych dowodów podstawą do ustalenia, że w rzeczywistości

firmę pokrzywdzonego Ł. D. łączyła z oskarżoną umowa o dzieło czy też umowa o roboty budowlane nie może być to, że w treści wystawianych faktur pokrzywdzony Ł. D. wpisywał, że dotyczą one "usług budowlanych" czy też "prac budowlanych" (k. 1044, 1046-1048, 1051, 1054- 1055, 1061-1062, 1064, 1066- 1067, t. VI). Treść faktury nie może przecież przesądzać istoty łączącego strony stosunku prawnego.

Za pozbawiony podstaw uznać należało również podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. a tym samym dokonanie błędnego ustalenia faktycznego co do tego, że Ł. D. nie był przez oskarżoną informowany o wadliwości prac wykonanych w Belgii przez jego pracowników. Wbrew twierdzeniom obrońcy, w pełni zasadnie Sąd pierwszej instancji przyjął, nie dając w tym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonej, że do momentu aż Ł. D. nie zaczął naciskać w sprawie uregulowania przeterminowanych należności z wystawionych przez niego faktur, oskarżona E. B. nie podnosiła zarzutów co do jakości prac wykonanych przez pracowników H. M., co jest w pełni uprawnione, jeśli wziąć pod uwagę treść maili, jakie oskarżona wymieniała z Ł. D. bądź K. S. (k. 1084- 1105, t. VI). Wręcz w wiadomości z 2 grudnia 2014 r. oskarżona pisała do K.S. (biuro (...)): " nikt nie powiedział że pracownicy źle pracują czy są osobami nie profesjonalnymi (było pare osób ale zjechaly ale to nie nasza sprawa) tylko, że prace ida pomału albo, ze były jakies problemy" (pisownia oryginalna, zob. k. 1095, t. VI).

Zarzuty dot. złej jakości prac wykonanych przez pracowników H. M. zaczyna zgłaszać pokrzywdzonemu pełnomocnik oskarżonej F. C. dopiero w lutym 2015 r. (k. 1334- 1335, k. 1355- 1356, t. VII), co- jak należy wnioskować z treści korespondencji mailowej pomiędzy I. a jej zleceniodawcami- było wynikiem żądań ze strony inwestora wykonania poprawek, a w sytuacji niewiązana się z tego obowiązku, obciążeniem tej firmy kosztami napraw zleconymi przez inwestora innej firmie (k. 1337, 1345-1353, t. VII). Jak już jednak pisano powyżej i jak w pełni zasadnie przyjął Sąd pierwszej instancji a także Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie o sygn. akt XIV GC 364/15, wzięwszy pod uwagę to, że pokrzywdzonego Ł. D. nie łączyła z oskarżoną umowa o dzieło czy umowa o roboty budowlane, tylko umowa o świadczenie usług w postaci udostępnienia oskarżonej pracowników zatrudnionych przez pokrzywdzonego, a ci wykonywali prace pod kierownictwem i nadzorem oskarżonej czy też jej męża H. B., pokrzywdzony Ł. D. nie ponosił odpowiedzialności za jakość wykonanych prac. Oskarżona nie może się zatem skutecznie powoływać na to, że odmowa zapłaty umówionego wynagrodzenia dla pokrzywdzonego była wynikiem złej jakości prac wykonanych przez udostępnionych przez niego pracowników. Jako że prace te były przez nich wykonywane pod jej czy też jej przedstawiciela nadzorem i kierownictwem, odpowiedzialność za jakość tych prac ponosi ona sama.

Niesłuszny jest również zarzut nieustalenia przez Sąd pierwszej instancji tego kiedy oskarżona otrzymała środki od swoich

belgijskich kontrahentów i czy były to pełne kwoty za wykonane prace, czy też pomniejszone o kwoty zatrzymane wobec ujawnienia wad wykonawczych. Jakkolwiek w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji nie wskazał dat dokonania przez firmy (...) oraz V. H. przelewu środków na rzecz firmy (...) za wykonane przez nią prace budowlane, to w oparciu o dokumenty, którymi dysponował wydając wyrok zasadnie przyjął, że środki w wysokości 140 753,88 euro za prace, jakie dla firmy (...) wykonali pracownicy pokrzywdzonego Ł. D. o wartości 79 662,79 euro oraz środki w wysokości 37 794,20 euro za prace, jakie dla firmy (...) wykonali pracownicy pokrzywdzonego Ł. D. o wartości 25 610 euro zostały oskarżonej wypłacone przez te firmy w czasie, kiedy przypadały terminy zapłaty należności z faktur wystawionych przez Ł. D., co świadczy o tym, że nie miała ona zamiaru za te prace pokrzywdzonemu zapłacić.

Za prace wykonane dla firmy (...) przez pracowników pokrzywdzonego wystawione zostały faktury nr (...) z 21 listopada 2014 r. na kwotę 7 195 euro z 7- dniowym terminem zapłaty (k. 1051, t. VI) oraz z z 30 grudnia 2014 r. na kwotę 15 000 euro z 7- dniowym terminem zapłaty (k. 1054, t. VI). Należności z obu tych faktur nie zostały zapłacone Tymczasem z historii rachunku bankowego firmy (...) przedłożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wynika, że od firmy (...) oskarżona otrzymała przelewy: 6 listopada 2014 r. w wysokości 8 865,35 euro (k. 1076, t. VI), 17 listopada 2014 r. w wysokości 10 073 (k. 1073, t. VI) a 9 stycznia 2015 r. w wysokości 49 812,03

euro (k. 1072), co oznacza, że w terminie wymagalności należności przysługujących pokrzywdzonemu z tytułu w/w faktur (łącznie 22 195 euro) dysponowała środkami otrzymanymi od firmy (...) w wysokości 68 750,38 euro.

Z kolei za prace wykonane dla firmy (...) przez pracowników pokrzywdzonego wystawione zostały faktury: nr (...) z 8 września 2014 r. na kwotę 8 440 euro z natychmiastowym terminem zapłaty (k. 1062, t. VI), nr (...) z 9 października 2014 r. na kwotę 7 480 euro z 30- dniowym terminem zapłaty (k. 1064, t. VI), nr (...) z 3 listopada 2014 r. na kwotę 7 240 euro z 30- dniowym terminem zapłaty (k. 1066, t. VI) oraz nr (...) z 19 grudnia 2014 r. na kwotę 6 450 euro z 30- dniowym terminem zapłaty (k. 1067, t. VI), z czego zapłacona została przez oskarżoną jedynie część zobowiązania z faktury nr (...) w wysokości 4 000 euro, zaś do zapłaty pozostała kwota 25 610 euro.

Tymczasem z historii rachunku bankowego firmy (...) oraz zestawienia wpłat przedłożonego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wynika, że od firmy (...) oskarżona otrzymała przelewy: 8 września 2014 r. w wysokości 7 868,34 euro (k. 1060, t. VI), 15 października 2014 r. w wysokości 6 000 euro (k. 1060, t. VI), 1 grudnia 2014 r. w wysokości 4 000 euro (k. 170, t. VI), 4 grudnia 2014 r. w wysokości 6 000 euro (k.1074, t. VI), 23 grudnia 2014 r w wysokości 2 750 euro (k. 1077, t. VI) oraz 4 lutego 2015 r. w wysokości 871,24 euro (k. 1071, t. VI), co oznacza, że w terminie wymagalności należności przysługujących pokrzywdzonemu z tytułu w/w faktur (łącznie 25

610 euro) dysponowała środkami otrzymanymi od firmy (...) w wysokości 27 489,58 euro.

W tej sytuacji wysnuty przez Sąd pierwszej instancji wniosek o braku po stronie oskarżonej E. B. zamiaru zapłaty za usługi świadczone przez pokrzywdzonego Ł. D. był w pełni uprawniony.

To zaś czy firmy (...) oraz V. H. zapłaciły oskarżonej całość umówionego wynagrodzenia za wykonane roboty budowlane czy tylko jego część nie ma znaczenia dla oceny zamiaru towarzyszącego oskarżonej i dotyczy jej sporu z tymi firmami na tle jakości wykonanych prac (za którą pokrzywdzony nie był odpowiedzialny). Dla tej oceny wystarczające było ustalenie, że w okresie wymagalności zobowiązania wobec pokrzywdzonego Ł. D. za wykonane przez jego pracowników roboty (a także i wobec pozostałych pokrzywdzonych) oskarżona otrzymała od belgijskich zleceniodawców środki przekraczające wysokość długu wobec pokrzywdzonego (w przypadku prac na rzecz firmy (...) o ok. 46 000 euro) i żadnej części tych środków nie przeznaczyła na uregulowanie zobowiązania wobec pokrzywdzonego, pomimo szeregu upomnień i różnego rodzaju zabiegów z jego strony.

Otrzymanie zapłaty w wyżej wymienionych kwotach od firm (...) w terminie wymagalności należności wobec pokrzywdzonego Ł. D. jednoznacznie przeczy też wyjaśnieniom oskarżonej co tego, że niezapłacenie należności wobec Ł. D. było spowodowane brakiem zapłaty przez belgijskie firmy, które zleciły jej wykonanie robót budowlanych.

Za bezzasadny uznać należało zarzut bezkrytycznej oceny zeznań pokrzywdzonego Ł. D. i świadka K. S. w sytuacji, w której ich zeznania (o czym pisano już powyżej) znajdują oparcie w treści korespondencji mailowej wymienianej z oskarżoną na etapie uzgadniania warunków umowy (k. 55- 56 akt SO w Katowicach sygn. XIV GC 364/15), przesyłanych przez oskarżoną do września 2014 r. informacji co do tego jakie prace i w jakim czasie zostały wykonane przez pracowników firmy (...) celem wystawienia przez pokrzywdzonego faktury za te prace (k. 1044, 1049, 1063, t. VI), a także jej maili do pokrzywdzonego czy też K. S.co do jakości pracy świadczonej przez pracowników H. M. (k. 1084- 1105, t. VI), a szczególnie wiadomość z 2 grudnia 2014 r., kiedy to oskarżona pisała do K.S. że nie ma zastrzeżeń do pracy osób oddelegowanych przez H. M. (k. 1095, t. VI).

Nie sposób zgodzić się również z zarzutem dotyczącym tego jakoby dowodem na ustalenie faktu poniesienia i wysokości szkody powstałej po stronie pokrzywdzonego Ł. D. były wyłącznie sporządzone przez niego zestawienia a także zestawienia kwot rzekomo uiszczonych na rzecz oskarżonej przez inwestorów, skoro fakt ten został ustalony (co wynika z pisemnego uzasadnienia wyroku) na podstawie zeznań pokrzywdzonego Ł. D., zeznań pokrzywdzonej K. S. oraz na podstawie faktur Vat wystawionych przez pokrzywdzonego. Jakkolwiek dowody te nie zostały wskazane przez Sąd pierwszej instancji w części uzasadnienia dotyczącej poczynionych ustaleń faktycznych, to jednak w aktach sprawy znajdują

się również na tę okoliczność maile pomiędzy pokrzywdzonym oraz K. S. a oskarżoną, z których wynika, że oskarżona zalega z zapłatą należności z faktur od września 2014 r.

Co się zaś tyczy wpłat na rzecz oskarżonej od firm (...) oraz V. H. bynajmniej nie jest tak, iżby okoliczność ta wynikała ze sporządzonych przez pokrzywdzonego zestawień, skoro na kartach od 1070 do 1078 akt znajduje się historia firmowego rachunku bankowego oskarżonej potwierdzająca informacje wynikające z tego zestawienia. Sama zresztą oskarżona nie negowała tego, że nie zapłaciła na rzecz Ł. D. należności wynikających ze wskazanych przez niego faktur, tylko twierdziła, że po pierwsze nie mogła tego uczynić, gdyż nie otrzymała zapłaty od swoich zleceniodawców, a po drugie, że było to spowodowane złą jakością prac wykonanych przez pracowników pokrzywdzonego.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, zgodnie z umową ustną zawartą między oskarżoną a pokrzywdzonym, podstawą wystawienia przez niego faktur Vat i domagania się zapłaty bynajmniej nie było odebranie prac przez inwestora, skoro sama oskarżona do września 2014 r. przesyłała pokrzywdzonemu maile z informacją co do tego jakie prace i w jakim czasie zostały wykonane przez jego pracowników, prosząc o wystawienie faktury (k. 1045, 1049, 1063, t. VI).

Zarzut błędnej oceny zeznań świadka K. S. a tym samym błędu w ustaleniach faktycznych co do tego, że oskarżona zawierając umowę z pokrzywdzonym Ł. D.

miała świadomość tego, że jest on synem K. S. był również całkowicie chybiony. W świetle tego, że oskarżona warunki umowy uzgadniała zarówno z Ł. D. jak i z K. S. że wymieniała również z K. S. korespondencję mailową dotyczącą tej umowy, a wręcz informacje potrzebne do wystawienia faktury przez Ł. D. przesyłała do biura (...) prowadzonego przez K. S. pisząc wręcz w jednej z nich: "Pani K. możecie Państwo wystawić fakturę....(k. 1045, 1049, t. VI) twierdzenia jakoby nie miała wiedzy o pokrewieństwie łączącym pokrzywdzonego z K. S. są zupełnie niewiarygodne.

Niezasadny był również zarzut dotyczący bezkrytycznej oceny zeznań pokrzywdzonego S. K.. Ocena zeznań tego pokrzywdzonego została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z regułą wynikająca z art. 7 k.p.k. i jest w pełni podzielana przez Sąd Apelacyjny. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji zeznania tego pokrzywdzonego nie tylko, że były konsekwentne i logiczne, ale również znajdowały oparcie w zeznaniach świadków K. R., J. H. oraz K. B., a także w treści korespondencji sms-owej, jaką po powrocie do Polski prowadził z oskarżoną w kwestii należności za wykonaną przez niego w Belgii pracę, której to oskarżona nie uregulowała (k. 607- 614, t. IV). Treść wiadomości wysyłanych przez oskarżoną do S. K. jednoznacznie przeczy jej wyjaśnieniom co do tego jakoby przyczyną niezapłacenia za wykonaną w Belgii pracę zarówno dla niego jak i dla ściągniętych tam przez niego kolegów była zła jakość tej pracy. W żadnym z sms-ów oskarżona bowiem nie pisze, że praca została wadliwie wykonana, tylko, że nie ma pieniędzy na

wypłaty dla pokrzywdzonego. Co więcej, oskarżona w wysyłanych do pokrzywdzonego wiadomościach nakłania go do przyjazdu do Belgii i do dalszej pracy dla niej przy układaniu płytek, co również przeczy jej wyjaśnieniom co do tego, że nie była z jego pracy zadowolona. W tej sytuacji postawiony w apelacji zarzut jakoby wynagrodzenie na rzecz pokrzywdzonego S. K. a także pokrzywdzonych J. H. i K. R. nie było im należne z powodu wadliwości wykonanej pracy, jest całkowicie bezpodstawny.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji dowodem świadczącym o niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego S. K. nie może być treść zawierającego jego podpis pokwitowania, z którego wynika jakoby otrzymał od oskarżonej 1 000 euro (k. 676, t. IV). Mając na uwadze stanowczość zeznań pokrzywdzonego co do tego, że otrzymał od oskarżonej jedynie 100 euro, a także zeznania J. H. i K. R. co do tego, że oni też otrzymali od oskarżonej tylko po 100 euro, przyjąć należało, że pokwitowanie to zostało przerobione poprzez dopisanie kolejnej cyfry "0" do sumy 100 euro.

Bezasadne są zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej również co do tego jakoby na rzecz pokrzywdzonego S. K. a także J. H. i K. R. wynagrodzenie za wykonaną przez nich pracę miało być wypłacone dopiero po odebraniu prac przez inwestora, skoro w umowie zlecenia zawartej przez oskarżoną ze S. K. nie ma takiego zastrzeżenia. Zgodnie z tą umową pokrzywdzonemu należała się zapłata w wysokości 14 euro za godzinę układania płytek po przedłożeniu przez niego rachunku

(k. 11- 12). Takiej samej treści umowę z oskarżoną zawarł K. B. (k. 703- 704, t. IV). Pokrzywdzeni J. H. i K. R., wobec odmowy wypłaty wynagrodzenia przez oskarżoną co prawda odmówili podpisania umów zlecenia, ale niewątpliwie umowy, jakie oskarżona chciała z nimi zawrzeć były takiej samej treści jak w przypadku S.K. i K. B..

Wszystkim w/w pokrzywdzonym oskarżona tłumaczyła brak zapłaty należnego im wynagrodzenia nieotrzymaniem przelewu od belgijskiego inwestora, natomiast z historii rachunku bankowego firmy (...) wynika, że od firmy (...) oskarżona otrzymała przelewy: 6 listopada 2014 r. w wysokości 8 865,35 euro (k. 1076, t. VI), 17 listopada 2014 r. w wysokości 10 073 (k. 1073, t. VI) a 9 stycznia 2015 r. w wysokości 49 812,03 euro (k. 1072)- łącznie 68 750,38 euro, natomiast od firmy (...) przelewy: 8 września 2014 r. w wysokości 7 868,34 euro (k. 1060, t. VI), 15 października 2014 r. w wysokości 6 000 euro (k. 1060, t. VI), 1 grudnia 2014 r. w wysokości 4 000 euro (k. 170, t. VI), 4 grudnia 2014 r. w wysokości 6 000 euro (k.1074, t. VI), 23 grudnia 2014 r w wysokości 2 750 euro (k. 1077, t. VI) oraz 4 lutego 2015 r. w wysokości 871,24 euro (k. 1071, t. VI)- łącznie 27 489,58 zł. Pomimo tego nie zapłaciła należności pokrzywdzonym S.K.w wysokości 3 204,63 zł., K. R. w wysokości 2 138 zł. oraz J. H. w wysokości co najmniej 2 138 zł. Zasadnie w tej sytuacji Sąd Okręgowy przyjął, że również wobec tych pokrzywdzonych oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim oszukania ich. Pomimo tego, że dysponowała środkami o wiele wyższymi, niż zobowiązania wobec pokrzywdzonych, za wykonaną

<p>pracę nie zapłaciła im i nie uczyniła tego również w kolejnych miesiącach po ich powrocie do Polski.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jako że podniesione w apelacji zarzuty obraży przez Sąd pierwszej instancji art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. prowadzące do błędu w ustaleniach faktycznych, z przyczyn wyżej przedstawionych, okazały się niezasadne, wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku nie został uwzględniony.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut obraży art. 46 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy roszczenia o naprawienie szkody pokrzywdzonych są niezasadne, w części co do Ł. D. zostały przez sąd cywilny oddalone, a nadto uległy przedawnieniu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skoro zasadnie w oparciu o właściwie zgromadzone i ocenione dowody Sąd pierwszej instancji ustalił, że oskarżona E. B. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonych Ł. D., S. K. J. H. oraz K. R. w błąd co zamiaru zapłaty za wykonane przez nich usługi doprowadziła każdego z nich do niekorzystnego</p>		

rozporządzenia mieniem w postaci świadczenia przez nich owych usług (w przypadku Ł. D. polegających na udostępnieniu pracowników, zaś w przypadku S. K. J. H. i K. R. na wykonywaniu prac kafelkarskich), za które to usługi im nie zapłaciła, a miała taki obowiązek, oczywistym jest, że w majątku wszystkich pokrzywdzonych powstała szkoda. W sytuacji jej nienaprawienia przez oskarżoną do chwili wyrokowania Sąd pierwszej instancji, uwzględniając wnioski pokrzywdzonych, zasadnie na podstawie art. 46 k.k. nałożył na nią obowiązek naprawienia szkody wobec wszystkich pokrzywdzonych. Podnoszony w apelacji obrońcy argument co do tego jakoby rzekomo w majątku pokrzywdzonych nie powstała szkoda, która wymagała naprawienia w trybie art. 46 k.k., wobec wadliwości wykonanych przez nich prac kafelkarskich, został obalony przy pomocy dowodów przeprowadzonych przed Sądem pierwszej instancji, zaś Sąd Apelacyjny powyżej obszernie się do tej kwestii odniósł.

Niezasadny był również zarzut niezastosowania przez Sąd pierwszej instancji co do pokrzywdzonego Ł. D. tzw. klauzuli antykumulacyjnej przewidzianej art. 415 § 1 k.p.k. Co prawda zarzut obrazy tego przepisu nie został podniesiony w apelacji (jak to winno mieć miejsce), ale wobec odwołania się do wyroku sądu gospodarczego oddalającego powództwo wytoczone przez Ł. D. wobec oskarżonej, tak ten zarzut należało zinterpretować.

Istotnie Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z 2 września 2016 r. sygn. akt XIV GC 364/15 prawomocnie oddalił powództwo wytoczone przez Ł. D. przeciwko

oskarżonej E. B. o zapłatę należności z części faktur wystawionych przez niego za świadczone na rzecz oskarżonej usługi udostępnienia pracowników do prac budowlanych w Belgii, jednak nie z powodu jego niezasadności czy też przedawnienia roszczeń, tylko z przyczyn czysto formalnych, a mianowicie naruszenia przepisu art. 358 § 2 i 2 k.c., to jest niewłaściwego określenia waluty, w jakiej świadczenie miało być spełnione przez E. B.. W uzasadnieniu wydanego wyroku Sąd Okręgowy w Katowicach orzekający w tej sprawie cywilnej wprost stwierdził, że strony łączyła umowa zlecenia, a powód czyli Ł. D. wykonał tę umowę i należy się mu wynagrodzenie, jednak jego roszczenie nie mogło zostać uwzględnione z przyczyn czysto formalnych. Takie orzeczenie sądu cywilnego nie tworzy podstaw do zastosowania klauzuli antykumulacyjnej przewidzianej w zdaniu drugim art. 415 § 1 k.p.k.

Ratio legis art. 415 § 1 sprowadza się bowiem do zapobieżenia funkcjonowaniu w obrocie prawnym dwóch tytułów egzekucyjnych wynikających z dochodzenia tego samego roszczenia w postępowaniu karnym i innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę (wyrok SN z 5.06.2019 r., III KK 157/19, LEX nr 2686298, wyrok SN z 27.04.2017 r., IV KK 111/17, LEX nr 2307133, wyrok SA w Katowicach z 18.10.2018 r., II AKa 285/18, LEX nr 2635182). Do spełnienia przesłanek zawartych w przepisie art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. dochodzi jednak wyłącznie w sytuacji, w której w uprzednio prowadzonym postępowaniu roszczenie uwzględniono, gdyż tylko w takim wypadku dojść może do zbiegu tytułów egzekucyjnych (wyrok SA w

Katowicach z 22.02.2018 r., II AKa 519/17, LEX nr 2490249).

Zatem oddalenie części roszczenia przysługującego pokrzywdzonemu Ł. D. wobec oskarżonej E. B. w sprawie XIV GC 364/15 Sądu Okręgowego w Katowicach i to nie z powodu jego bezpodstawności, tylko z powodu błędnego wskazania waluty dochodzonego roszczenia, nie tworzy sytuacji, o której mowa w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. i nie stanowiło przeszkody do orzeczenia wobec oskarżonej w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego w sprawie niniejszej środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w kwocie 206 039,55 zł na rzecz pokrzywdzonego Ł. D..

Wbrew twierdzeniu zawartemu w apelacji obrońcy oskarżonej roszczenie to bynajmniej nie uległo przedawnieniu, gdyż wynika ono z występku, czyli czynu niedozwolonego według prawa cywilnego, a te przedawniają się w myśl art. 442 1 § 1 k.c. z upływem 20 lat od daty jego popełnienia.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z powodu niezasadności zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 46 k.k. brak było podstaw do zmiany wydanego przez ten Sąd wyroku poprzez wyeliminowanie z niego orzeczeń o

<p>obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, to jest art. 626 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (adwokatów) poprzez zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów poniesionych w zw. z ustanowieniem obrońcy ponad stawki wynikające z w/w przepisów oraz brak zasądzenia na rzecz oskarżonej od pokrzywdzonego kosztów w zw. z uniewinnieniem jej od zarzutu z pkt 10 wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut zasługiwał na uwzględnienie w części dotyczącej zasądzenia od oskarżonej w pkt 12 wyroku na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. poniesionych przez niego wydatków związanych z udziałem w sprawie jego pełnomocnika. Istotnie bowiem zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty aż 7 260 zł. nie znajduje oparcia w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. K. wniósł co prawda o przyznanie od oskarżonej takiej właśnie kwoty, ale nie przedłożył na tę okoliczność ani spisu poniesionych wydatków ani też umowy zawartej pomiędzy oskarżycielem posiłkowym a jego pełnomocnikiem, z której wynikałoby, że na udział w sprawie pełnomocnika oskarżyciel</p>		

posiłkowy wydatkował 7 260 zł. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wydanego wyroku nie wskazał również, iżby- mając na uwadze stopień skomplikowania sprawy i nakład pracy pełnomocnika- znalazł podstawy do przyznania mu wielokrotności stawki minimalnej. Sąd Apelacyjny również nie znajduje do tego podstaw. Oznacza to, że zwrot wydatków dla oskarżyciela posiłkowego z tytułu ustanowienia pełnomocnika winien być przyznany wedle stawki minimalnej przewidzianej przez w/w rozporządzenie. Skoro zatem pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego S. K. uczestniczył w 16 rozprawach należne mu wynagrodzenie wynosi 4 800 zł. (1 200 zł. za pierwszą rozprawę plus 15 x 240 zł., czyli 3 600 zł. za kolejne rozprawy).

Co się zaś tyczy kwoty zasądzonej w pkt 11 wyroku od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. D. z tytułu poniesionych przez niego wydatków związanych z udziałem w sprawie jego pełnomocnika, brak podstaw do uwzględnienia zawartego w apelacji zarzutu dot. niewłaściwego wyliczenia tej kwoty. Została ona przyznana w kwocie 3 600 zł. a więc nawet niższej niż należna. Skoro bowiem pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Ł. D. uczestniczył w 14 rozprawach należne mu wynagrodzenie wyliczone według stawki minimalnej wynosić winno 4 320 zł. (1 200 zł. za pierwszą rozprawę plus 13 x 240 zł., czyli 3 120 zł. za kolejne rozprawy).

Oдноśnie zarzutu nie zasądzenia na rzecz oskarżonej od pokrzywdzonego K. B. zwrotu wydatków poniesionych przez nią (jak należy mniemać na

<p>ustanowienie obrońcy) w sytuacji uniewinnienia jej od tego czynu, to wskazać należy, że obowiązujące przepisy nie przewidują możliwości zasądzenia od pokrzywdzonego na rzecz oskarżonego w razie wydania wyroku uniewinniającego zwrotu poniesionych przez niego wydatków. Jedynym przepisem, który w sytuacji wydania wyroku uniewinniającego daje podstawy do zasądzenia na rzecz oskarżonego poniesionych przez niego wydatków to art. 332 pkt 2 k.p.k., z tym że wydatki te w sprawach z oskarżenia publicznego ponosi Skarbu Państwa, a nie pokrzywdzony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W zakresie zarzutu sformułowanego w pkt VI apelacji nie złożono żadnego wniosku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Dostrzegając częściową zasadność zarzutu Sąd dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez obniżenie wysokości kwoty zasądzonej od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S.K. z tytułu wydatków poniesionych przez niego na ustanowienie pełnomocnika.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku poza zawartym w pkt 12 postanowieniem o zasądzeniu od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S.K.zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie jego pełnomocnika.	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
Nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonej E. B. z przyczyn wyżej wskazanych zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie utrzymano w mocy. Nie dostrzegł również Sąd odwoławczy okoliczności wskazanych w treści art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., które winny być brane pod uwagę z urzędu.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Dokonano zmiany postanowienia zawartego w pkt 12 wyroku Sądu Okręgowego, obniżając wysokość kwoty zasądzonej od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. K. tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie jego pełnomocnika.	
Zwiężle o powodach zmiany	
Uznając zasadność zarzutu podniesionego w pkt VII apelacji obrońcy oskarżonej co do przyznania oskarżycielowi posiłkowemu zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie bezzasadnie przekraczającej stawki	

minimalne przewidziane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. dokonano zmiany postanowienia zawartego w pkt 12 wyroku Sądu Okręgowego, obniżając tę kwotę do 4 800 zł.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Na podstawie art. 627 k.p.k. oskarżoną obciążono wydatkami postępowania odwoławczego w postaci ryczałtu za doręczanie pism i wezwań w kwocie 20 zł. oraz opłatą od orzeczonej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł.

7. PODPIS
SSO del. Teresa Jędrzejak- Paluch SSA Wiesław Kosowski SSA Iwona Hyla

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt 1- 9 i 11- 13 wyroku Sadu Okręgowego w Katowicach z 11 października 2021 r.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana